Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278058848/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

var kommet, Kaffen drukket og den Fremmede gået. „træt som Jacobus Uz i sin Tid, når han lå i en Krog af sin store, skumle Stue, rullet sammen i en af de dybe Armstole, han havde arvet efter sine Kæmper af Fædre, udtømt efter Stormens Angst. Nu skinner Solen mildt, og vi glemmer hastigt de Døde, vi, der selv snart skal dø."

„Så tal til os om hine Døde," bad Erik Lange, „at vi kan takke Solen, at den skinner, og Havet, at det nu er roligt og blåt."

Der svævede et Spindelvæv hen over Ruden, blinkende et Øjeblik.

„Ja, længer er selv det længste Liv, selv den længste Tid ikke," nikkede Clemens Bek, „jeg troede en Gang i min Ungdom, at min Smærte fik aldrig Ende, men se nu — ak ja, længe før nu! Men existerede Døden ikke, havde Menneskene måttet opfinde den — såvel som det evige Liv "

„Kære Doktor Lange og Frue," begyndte han, med Ansigtet vendt mod Rudens Blomster og Sol og med Hænderne foldede over sine Papirer, „hvorledes Eberhard Sebastian Baden nåede helt nede fra Gutach og op til København, fik aldrig nogen at vide. At det må have været en Vandring fuld af Sult og Nød og Møje, kan én jo let tænke sig, når man husker de Tiders Samfærdselsveje og Eberhards lette Pung, og at han aldrig gik nogen forbi, der sad forladt ved Vejen.

Men frem nåede han, og en skummel Aften i November 1829 stod han i Døren til Huset i Pistolstræde med sin Vadsæk og sin Ransel på Skulderen, høj og mørk, med det strenge, tunge Ansigt og de skarpe Øjne under den side Hat, i den langskødede Frakke, den dobbeltknappede Vest, Knæbenklæderne med Stålspænderne og de hjemmestrikkede Strømper.

Pigerne, der var kommet frem i deres Døre, da de hørte Mandstrin, tabte deres Smil og sænkede Hænderne med de støvede Urtekoste, og Værtinden, Madam Gundlachsen, stammede i sit Velkommen og sine Anbefalinger.

Eberhard Sebastians Øjne gled uforstyrret omkring